

Een artiestenfoyer in het land. Voor de microfoon zitten Peter Blok en Bas Hoeflaak. Twee acteurs die al enkele weken door het land toeren met het toneelstuk Trapeze. Ook aanwezig is Kees Prins, hun regisseur. Hij schreef het stuk samen met Roel Bloemen.

Stel je even voor?

“Mijn naam is Bas Hoeflaak, acteur. Samen met Peter Blok speel ik de voorstelling Trapeze, een voorstelling die zich afspeelt in de nok van het circus. Wij zijn 2 trapeze-artiesten en wij gaan daar onze act opvoeren, onze sprongen maken. Peter speelt een ouwe rot in het vak. En ik speel Bert, een wat jonger iemand, die door Henry, zo heet Peter, erbij gevraagd is. Henry is Bert aan het opleiden. Sterker nog, hij heeft mij al helemaal opgeleid tot trapezewerker.”

“Ik ben Peter Blok. Het personage dat ik speel heet Henry en Henry is de ouwe rot in het circusvak. En daar zitten dus een aantal principes aan vast. Het circus is ouderwets. Henry vindt: zo en zo gaan de dingen en anders niet. Nieuweling Bert, gespeeld door Bas, heeft daar wel wat andere ideeën over, de tijden zijn moderner geworden. Bovendien heeft Bert een probleem. Hij heeft een relatie en hij heeft besloten, samen met zijn vrouw, dat ze een kindje gaan proberen te krijgen. Maar dat betekent dat hij met dit vak toch misschien al wel weer zal moeten stoppen. Nou dat is iets, wat voor Henry ondenkbaar is, want je wordt geboren in het circus, je wordt er opgevoed, je traint, je wordt artiest en je doet het tot je dood. Dus ga dat maar eens uitleggen als nieuweling, dat je er mee op wilt houden. Dat neemt Henry je niet in dank af, dat is te voorspellen.”

Wat voor voorstelling is Trapeze?

Peter: “Trapeze is een komedie, maar daar zeg ik meteen heel snel bij dat die dus een schrijnende kwestie nodig heeft, want dat zijn de beste komedies. Er is iets ernstigs aan de hand, iets dramatisch, maar hoe mensen daar mee om gaan, dat laat je dan heel erg lachen. Omdat iedereen kent zijn eigen leven, soms de pijnlijkste dingen achteraf de beste anekdotes zijn. Dat is precies de basis van een goede komedie. Nou dat hebben we hier ook te pakken. Het speelt in een circus. Je hebt 2 mensen die totaal geïsoleerd zijn, op de brücke, hoog in de nok, want het zijn trapezewerkers. Dus zeer afhankelijk van elkaar, ze moeten dus een enorme vertrouwensband hebben. Ja, dan valt er ook veel kapot te gaan”.

Kees, hoe zijn jij en Roel Bloemen op het idee gekomen voor Trapeze?

“Na ‘Een man Een man’, wat in een restaurant speelde met twee mannen aan een tafel, dachten Roel en ik: Nu willen we eigenlijk wel een voorstelling maken met weer twee mannen, maar die dan nóg meer tot elkaar veroordeeld zijn dan alleen twee mensen aan een restauranttafel. Dus toen dachten we: in welke situatie kun je nou echt helemaal niet weg? En toen kwamen we op twee trapezewerkers in de nok van het circus, want ja, die kunnen natuurlijk geen kant op. Vooral niet als iemand de ladder heeft weggehaald”.

Hoe bevalt de combinatie Bas/Peter?

Kees: “Wat leuk is aan de combinatie van Bas en Peter is, dat Peter eigenlijk meer uit de toneelhoek komt, terwijl Bas meer uit de comedyhoek komt. En die combinatie van die twee acteurs in dit stuk, dat werkt heel goed, ook omdat het stuk zelf niet alleen gebaseerd is op comedy, maar er ook een onderliggende tragische lijn is. En als je die tragische lijn goed tot zijn recht wil laten komen, dan moet je dat dus ook volwaardig spelen. Dan red je het niet alleen met grappen en met comedy en kwinklagen. Dan moet er ook een gedegen acteerprestatie onder liggen, om die tragische lijn ook echt te laten overkomen. Dus eigenlijk moet Bas meer naar de toneelkant neigen, terwijl Peter meer naar de comedykant moet neigen, waardoor ze elkaar halverwege vinden. Daar waar de voorstelling zich ook beweegt, zoals die geschreven is. Dat maakt het heel spannend en dus niet voor de hand liggend, waar je naar kijkt. Dat maakt de voorstelling heel bijzonder”.

Hebben jullie al eens eerder samengewerkt?

Bas: "Ik kende Peter Blok niet. Nou ja, tenminste niet persoonlijk. Wij kenden elkaar natuurlijk wel vanuit het theater. De samenwerking nu, daar is wel een klik mag ik zeggen. En die klik die is er ook met de regisseur, Kees Prins, die natuurlijk zelf ook een acteur is. Het is gewoon hartstikke leuk om met hen aan deze voorstelling te werken."

Peter: "Het leuke is dat je merkt dat, als je een beetje gevoel hebt voor komedie, en ik durf wel te zeggen dat we dat alle drie hebben, dat je altijd begint fijn te slijpen daar waar het kan. Je hebt altijd dat de één zegt: 'Misschien is het toch geestiger dat je daar nog een klein pauzetje laat vallen' of 'Maak dat eens erger gewoon, maak daar eens een groter drama van' en 'Nú moet je weggijken, want als je nou kijkt, dan is het niet.....'. Dat is ontzettend leuk, want je gaat op de millimeter werken. Dan heb je echt het gevoel: we zijn hier aan het fijnslijpen, aan het beitelten, aan het schuren, aan het omdraaien. Misschien moeten we toch daar dát, of laten we dat zo eens proberen, dat soort dingen. En dan, ja dan is zo'n repetitie eigenlijk altijd te kort, want het vliegt voorbij".

Hoe verloopt zo'n repetitieproces?

Peter: "In de eerste, laat maar zeggen, 5, 6 dagen dat we aan het repeteren zijn, zijn wij zelf ook nog een beetje publiek. Wij moeten zelf ook nog enorm lachen over wat er staat. Dat komt bij het repeteren niet helemaal te pas. En dan is het best moeilijk om je daar doorheen te vechten. Er zijn een paar scènes waar wij best lang over hebben gedaan om die te kunnen spelen met een strak gezicht. En dat is natuurlijk wel de bedoeling. En als dat dan lukt en je krijgt je eerste publiek en je maakt mee wat die mensen er van vinden, dan loopt dat vaak heel erg parallel met je eigen ervaringen in het begin. Ja, dat is een leuk proces."

Jullie hebben de voorstelling al eerder gespeeld, toch?

Kees: "We hebben de voorstelling vorig jaar al in het Delamar gespeeld en dat was behoorlijk succesvol. Het voordeel daarvan is, is dat we natuurlijk de reacties van het publiek al meegemaakt hebben. Doordat het nu een tijdje heeft stilgelegen, konden we die kritiek of die opmerkingen van het publiek mee nemen in deze nieuwe serie, die we nu aan het spelen zijn. Waardoor Roel Bloemen en ik de tekst danig hebben aangepakt en hier en daar scènes nog hebben omgegooid en nog scènes hebben bijgeschreven of andere stukken gewoon eruit gelaten. Dus dat is een voordeel geweest voor deze serie. Daardoor is hij scherper en beter geworden".

Jullie staan de hele voorstelling op een plankje?

Bas: "Ja, we staan inderdaad ruim een uur op zo'n klein plankje (hij wijst ongeveer anderhalve meter aan). En dat maakt, dat je heel weinig kan, bijvoorbeeld met je lichaam. Je kan niet weglopen. Je zit echt bovenop elkaar. En dat maakt het eigenlijk juist leuk en spannend, want je kan geen kant op".

Peter: "En dan hebben we, behalve dat kleine plankje waarop we staan, want dat is echt maar een hele ruime strijkplank, nog een andere beperking en dat zijn de kostuums. We hebben natuurlijk maar 1 pakje aan. Dat houdt het ergens tussen een onesie en een babytrappelzakje, met stretchstof, want dat hebben die mensen altijd. Het moet natuurlijk aerodynamisch enzovoort zijn. En dat is ook terecht, maar voor ons is het ook een beetje alsof we naakt zijn. Want (lachend, red.) je hebt geen jasje aan, je hebt geen zakken, je kan je handen nergens laten. Je lichaam is er helemaal doorheen te zien, en dat is nou niet iets waar Bas en ik normaal gesproken enorm mee te koop lopen. Dus dat is best gek en een drempeltje om overheen te komen. Uiteindelijk is het dan weer heel erg leuk, want twee mensen die in een wezensconflict terecht komen maar zo aangekleed zijn, dat is al meteen grappig".